

**Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет**

Наукове товариство здобувачів вищої освіти та молодих учених

МАТЕРІАЛИ

*XV Всеукраїнської науково-практичної
конференції здобувачів вищої освіти та молодих учених*

**«НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ»**

17 травня 2022 року

м. Рівне

УДК 001+37+316.3
Н 34

НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ: збірник матеріалів XV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти та молодих учених, м. Рівне, 17 травня 2022 р. Рівне: Рівненський державний гуманітарний університет, 2022. 188 с.

Оргкомітет конференції:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор – **голова оргкомітету**

Дейнега Олександр Вікторович – доктор економічних наук, професор – **заступник голови оргкомітету**

Поліщук Ольга Павлівна – доктор філософії, доцент – **заступник голови оргкомітету**

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор

Петренко Оксана Борисівна – доктор педагогічних наук, професор

Войтович Ігор Станіславович – доктор педагогічних наук, професор

Петрівський Ярослав Борисович – доктор технічних наук, професор

Юхименко-Назарук Ірина Анатоліївна – доктор економічних наук, професор

Павелків Віталій Романович – доктор психологічних наук, професор

Виткалов Сергій Володимирович – доктор культурології, професор

Грицай Наталія Богданівна – доктор педагогічних наук, професор

Батишкіна Юлія Валеріївна – кандидат технічних наук, доцент

Баліка Людмила Миколаївна – кандидат педагогічних наук, доцент

Михальчук Роман Юрійович – кандидат історичних наук, доцент

Гамза Анна Володимирівна – кандидат педагогічних наук, доцент

Станіславчук Наталія Іванівна – здобувач ступеня доктора філософії PhD

Мовчко Олег Петрович – здобувач ступеня вищої освіти «бакалавр»

Кулакевич Людмила Миколаївна – здобувач ступеня вищої освіти «магістр»

Важлива інформація: відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та дотримання норм академічної доброчесності несуть автори публікацій. Оргкомітет конференції залишає за собою право незначного редагування та скорочення поданих для публікації чи опублікування матеріалів.

Рекомендовано до друку
вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету
(протокол № 5 від 26 травня 2022 р.)

Про політичну значущість князя підтверджує той факт, що він дозволяв собі не погоджуватись з королем Сигізмундом II, під час розподілу посад. Однак невдовзі, 1572 р. король помер і держава стикнулася з проблемою вибору нового монарха. На трон претендували австрійські Габсбурги, шведська династія Ваза та французькі Валуа. Позиція Острозького теж була важливою у прийнятті рішення. Герцог Пруссії Альбрехт Фредерік вважав, що необхідно здобути підтримку князів Радзівілів та Острозьких. Сам князь та інші впливові політики не були прихильниками Валуа, а сам Острозький підтримував шведського короля Югана III або його сина Сигізмунда [5, с. 521-522].

Проте королем було обрано Генріха Валуа і над Острозьким нависла небезпека за відстоювання своєї позиції. Під час коронації нового монарха Острозький ще раз заявив, що Волинь є частиною королівства, а ВКЛ давно вже була неспроможна керувати цією територією. Ці політичні маневри негативно відбилися на авторитеті князя серед литовської знаті, які неоднозначно оцінили такий хід Острозького [3, с. 85].

Валуа не довго пробув у Польщі, через 118 днів свого правління він спішно виїхав до Парижа, де якраз звільнився французький престол. Новим королем було проголошено трансильванського воєводу Стефана Баторія, якого підтримував В.-К. Острозький. Баторій був вигідним не тільки Острозькому, а й для Османів, які добре знали нового короля [5, с. 525].

Добрі стосунки з королем склалися і завдяки канцлеру Замойському. Серед усіх королів Речі Посполитої саме із Стефаном Баторієм князь мав найліпші відносини. Князь домігся для свого сина Януша Острозького уряд волинського воєводи. Острозький як свідок скріплював королівські привілеї, що підтверджує беззастережну довіру монарха до нього. Проте 1586 р. король знову неочікувано помирає [6, с. 99].

Якщо в загальному оцінювати політичну діяльність Острозького то можна вважати, що він не мав особливої ролі в політичному житті Речі Посполитої, він не міг реально впливати на прийняття державних рішень. Він не ставив собі за ціль створити власний політичний клан, а просто ставав на бік тих хто реально міг дати йому щось корисне та захистити його інтереси. Тому підтримував сходження на престол Сигізмунда III Вази, тому що так вирішило угруповання Замойського. Під час виборів нового короля ходили чутки, що В.-К. Острозький теж має намір стати королем, що були лише чутками. «Руське походження і грецьке віросповідання» – так папський нунцій Спапоккіо описує вади Острозького. Що не давали йому стати королем Речі Посполитої [5, с. 540].

Кінцевою політичною подією в житті Острозького стала участь на сеймі у Бресті 1596 р. «Берестейська унія стала великим рубіконом у політичній боротьбі князя, де він фактично протистояв усій католицькій Польщі в особах її очільників і не міг не програти в цій справі як політик» – як пише В. Ульяновський. Формально Острозький не втратив жодної посади, але фактично значущість князя впала. Він стає непомітним у державному житті та контактував з центром через своїх синів [5, с. 561].

Роль Острозького в державних справах поступово зводиться до суто місцевих рішень його воєводства, він не бере участі в політичних процесах. Задля забезпечення кар'єри для своїх синів Острозький поновлює зв'язки з канцлером Замойським. Проте він вже не з'являється на сеймах та діє через представництво К. Радзівіла та своїх синів. Проте авторитет князя серед політичної еліти залишався високим. Англійський дипломат Вільям Бруссє 1598 р. описуючи королівський двір та найвпливовіших діячів зазначав про В.-К. Острозького, що він «віровизнання грецького, дуже старий, заслужений у війнах з татарами». У цих словах сказана вся характеристика Острозького як державного діяча [5, с. 563-564].

Висновки. Отже, вплив князя В.-К. Острозького на політичні процеси у Речі Посполитій був не надто значим. Він не став великим політиком. Для князя важливішим було піклуватися про свої володіння та збільшувати їх. Йому була притаманна політична невизначеність, інертність і нехиль до активної державної діяльності, придворних інтриг, безпосередньої участі в політичній боротьбі, переговорах з різними групами. Ім'я і економічна могутність не стала об'єктом високої ролі у Речі Посполитій. Свої інтереси він намагався захищати завдяки підтримці могутніх родин Радзівілів, Замойських та інших політичних угруповань. Але виносити його на маргінес активної політичної діяльності теж неможна. На руських (українських) землях В.-К. Острозькому не було рівних у могутності та впливовості, де він був політичним лідером. Не дарма в історіографії Василя Костянтиновича називають «некоронованим королем Русі», це цілком збігається з його статусом на своїх землях, який він зберігав до кінця життя.

Список використаних джерел:

1. Кемпа Т. Костянтин Василь Острозький (бл. 1524/1525- 1608) воєвода Київський і маршалок землі Волинської: Пер. з польської. Хмельницький: ПП Мельник А.А., 2009. 342 с.
2. Кралюк П. М., Хаврук Я. Я. Князі Острозькі; худож.- оформлювач О. М. Іванова. Харків: Фоліо, 2019. 121 с. (Знамениті українці).
3. Саух П. *Князь Василь-Константин Острозький. Рівне: Волинські обереги, 2002. 244 с.*
4. Соболев Л.В. Князь К.-В. Острожский как лидер “русского народа” Речи Посполитой. АД КИН. М., 2002.
5. Ульяновський В. Князь Василь-Костянтин Острозький: історичний портрет у галереї предків та нащадків. К. : ВД “Простір”, 2012. 1370 с. : 40 іл.
6. Kempa T. *Dzieje rodu Ostrogskich. Toruń, 2003.*
7. Kempa T. *Książęta Ostrogscy a kwestia unii polsko-litewskiej w XVI wieku // Wrocławskie Studia Wschodnie. 2004. T. 8.*

ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ СЕЛЯН ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ В СЕРЕДНЬОВІЧНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Семеренко М.-В. В., здобувач ступеня вищої освіти «бакалавр»

Михальчук Р. Ю., кандидат історичних наук, доцент кафедри всесвітньої історії

Рівненський державний гуманітарний університет

Соціальна структура в середньовічній Європі базувалася на тричленному поділі суспільства. Це були «люди молитви» (клір), «люди війни» (феодалі), а також «люди праці» (міщани, селяни). Унаслідок такої неоднорідності суспільство складалося з локальних груп, які між собою теж могли суттєво відрізнятися [3]. Таким чином, характеристика середньовічного суспільства зводилася до трифункціональної моделі: духівництво, що молиться; лицарі, які захищають населення; і селяни, що працюють [5, с. 56]. Цю градацію можна висловити так: Середньовічне суспільство – спільнота, де панували чоловіки-воїни, державці, клірики, а також купці і сіячі [1, с. 64].

За визначенням Фернана Броделя, будь-яка соціальна група, суспільство завжди існувала з власною ієрархією (церква, держава, феодалне суспільство, місто, село) [2]. В цьому контексті селяни завжди перебували на нижчому щабелі

Матеріали XV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти та молодих учених

в суспільній ієрархії. Дане становище було незавидним, але змінити його в умовах пануючих середньовічних догм було практично не можливо. Тогочасна статичність (незмінність), що сформувалася в суспільному устрої засвідчувалася приказкою: «Ти дуже хочеш стати паном чи лицарем, але ти мусиш залишатися шевцем, або ткачем, або селянином так, як створив тебе Бог» [5, с. 61]. В даному прикладі бачимо примітивність становища селянина, від якого часто відмежовувалися міщани та аристократи. Дуже рідко з'являються позитивні характеристики в джерелах та літературі про селян.

Селянство становило більшу частину населення Середньовіччя. Рівень урбанізації був низьким. Вони були третім станом в суспільстві і визначалися тими, що «працюють». На початку XI ст. більшість з них перебували в залежності. Існувало кілька шляхів закріпачення середньовічних селян. Королі та сюзерени з встановленням феодалної системи дарували власним васалам не лише землю, а й людей, що на ній проживали. Крім того, втрата свободи селянством була пов'язана з напроцуд важким економічним становищем, часто з розоренням. Іншою причиною було те, що селяни самі часто шукали прихистку у феодалів, які їх брали під захист. За це вони жертвували наділами, таким чином – опинялися в поземельній та особистій залежності.

Повсякденне життя та побут середньовічних селян було складним. Ця група населення страждала не лише від економічного гноблення, а й від військових конфліктів. Основною працею була робота в полі, поєднана з ремеслами. В селах інколи жили ковалі, ткачі та ін., які самі могли себе забезпечувати реманентом та інструментами виробництва. Тобто тип господарства в ті часи був натуральним.

Важливу роль в житті кожного селянина відігравала громада (община). Вона об'єднувала селяни одного, або декількох сіл. В середньому, в селах налічувалося 20-25 дворів. Великі селянські сім'ї намагалися керувати життям в общині. Громади слідували за станом доріг та мостів, мали утримувати священика. Життя селянина було майже неможливим поза громадою. Якщо ж це відбувалося, що вигнання вважалося одним з найгірших покарань.

Селяни мешкали у маленьких будинках, найчастіше покритих соломною, або очеретом. Часто дим, що йшов від вогнища, потрапляв в житлове приміщення, де мешкали люди, тому часто стіни від сажі були чорними. Вікна мали маленькі розміри, а інколи їх не було, або були без скла, яке для селян дороге коштувало. У холодну пору року віконні отвори інколи просто затикали ганчір'ям. Таким чином, в селянських оселях було темно, димно та тісно.

Інколи взимку селяни в своїй оселі утримували худобу. Зимовими вечорами можна було щось майструвати, тому селянки шили, ткали, прядли. Їжа була одноманітною (каші, печені коржі, овочі, супи) і не вибагливою. Часто до нового врожаю хліба не вистачало. Щоб не користуватися млином у свого феодала, і щоб не платити йому, селяни самі товкли зерно в дерев'яній посуді, ступі. З початком весни чекала важка робота – орання, сіяння, прополвання поля.

Спальня та столова кухня в будинках селян не відокремлювалася між собою. Приміщення було і світлицею, і кухнею і спальнею, до якого примикали різноманітні засіки, сарай для худоби. Це все знаходилося під одним дахом. Підлога зазвичай була земляною. В залежності від пори року її накривали травою (влітку), або сіном (взимку). В бідних будинках часто спали на підлозі, або ж на ліжку. Важливе значення в господарстві відігравала скриня, яка виконувала різноманітні функції, – могла бути ліжком та меблями водночас, або ж валізою під час подорожей. Шафу для одягу не було, адже в той час його ще не винайшли. Його функції виконували скрині, а також ящики, які знаходилися під ліжком. Селянські меблі загалом виготовлялися з важких, грубих матеріалів. Тому естетична їхня цінність була невеликою. Матеріалами служили необроблені дошки, товсті бруски. Інколи меблі прикрашали різьбленням. Верболіз використовували при виробництві кошків тощо.

Праця на землі була необхідною умовою для існування для селян. Традиційно сільське господарство, яке поділяли на рільництво, садівництво, городництво, тваринництво являлося основною формою економіки Середньовіччя, особливо при формуванні земельної власності, оволодіння тягловими знаряддями праці, обмеженості земельних угідь, коли утворилася своєрідна система господарювання – «двопілля». При такій формі господарювання половина земельної ділянки відводилася під рілля, інша частина знаходилася «під парами». В документах VIII–IX ст. з'являються перші згадки про трипілля [4].

Загалом рівень розвитку агрокультури в Середньовіччі зростав повільними темпами. Прогрес існував, але він ще не охопив усіх регіонів Європи. Зберігалися первісні форми виробництва. Часто не враховувалися потреби зміни сівозміни, внесення добрив тощо.

В країнах Європи використовували загалом однакові знаряддя праці. Для потреб оранки використовували мотики та рала, які були широколопатеві і вузьколопатеві, що боронювали землю до 7 см. Молотили тоді ціпом за допомогою худоби, яка копитами вибивала зерно із снопів, або тягнула молотильну дошку. Для потреб інших робіт використовували сокиру, ніж, лопату. Серед сільськогосподарських культур були поширеними полбі (різновид пшениці), м'яка і тверда пшеницю (яра і озима). Жито відразу не було популярним, адже його вважали бур'яном. Лише в V–X ст. його почали вважати самостійним злаком, який поширився поступово на північний захід Європи. Вирощували просо і ячмінь, з технічних культур – коноплю, льон, з бобових – горох, боби, сочевицю.

В документах господарсько-економічного життя, зокрема у франкському «Капітулярію про мастки» («*Capitulaire de villis*») (VIII ст.), та в німецькому «Взірці опису церковних і королівських земель» зазначалося про майже сто різних культур. Серед них були яблуні, груші, шовковиця, вишні, виноград, хрін, огірки, квасоля та ін.

Втратило першорядну роль тваринництво, яке було екстенсивним. Худобу випасали в полях, на пасовищах, в лісах. Як тяглову робочу силу використовували волів. У великих кількостях розводили кур, свиней, кіз, фазанів. Конярство вважали за окрему галузь. Коней розводили для верхової їзди, зокрема для потреб лицарів. Серед важливих промислів залишалися рибалка та полювання, які були однією з форм розваги знаті.

Побутове життя середньовічного селянина було зосереджене навколо замків феодалів, від яких вони були залежні. В період феодалізму королі та впливові правителі дарували васалам землі разом з людьми, які там проживали. Крім того, внутрішні чвари та зовнішні війни постійно розорювали селян. Тому нерідко відбувалося, що селяни самі просили знаних феодалів про допомогу, адже самостійно не могли захиститись від ворогів.

Перебуваючи в залежності, селяни повинні були утримувати свого феодала. Селяни, які вважалися офіційно вільними, але не мали права володіти землею, були земельно залежними. В Італії, Франції, Англії, і Західній Німеччині – це були вілани. Особисто залежні селяни були більш безправними у Франції (серви), в Іспанії (ременси). В Англії вілани не мали права свого пана лишати ні за яких обставин [4].

У Скандинавії селяни в епоху перебували порівняно в найвигіднішому становищі, бо були вільними власниками землі, хоч і повинні були сплачувати встановлений відсоток продукції для феодала. Життя середньовічних селян було

складним та суворішим, ніж життя містян. Доводилося багато місяців важкою працею здобувати собі врожай. Зважаючи на війни, часто по селянському полю пересувалися вершники, які псували врожай. І якщо врожай було вирощено, то часто його не вистачало, щоб прогодувати всю родину. Адже велику частину потрібно було віддати феодалу, а іншу частину – залишити на насіння.

Отже, повсякденне та побутове життя селян Західної Європи визначалося їхнім низьким статусом в ієрархії середньовічного суспільства. В координатах середньовічних догм таке положення змінити було майже не можливо. Життя селянина залежало від сеньйора, власника-феодала, а також визначалося впливом світської держави та церковних інститутів.

Список використаних джерел:

1. Башинська Л. Жінка в домашніх турботах: за творами авторів XIV–XV століття // Наукові записки. Том 27. Історичні науки. С. 63–71.
2. Бродель Ф. Матеріальна цивілізація, економіка і капіталізм, XV–XVIII вв. Т. 2. Ігри обмену. Пер. с фр. Л. Куббеля. М.: Прогресс. 1988. 672 с.
3. Галушко К. Стани, усталені соціальні групи в середньовічних та ранньомодерних суспільствах. Електронний ресурс. Режим доступу: <http://www.history.org.ua/?termin=Stany>
4. Життя середньовічного селянина. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://moyaosvita.com.ua/istoriya/zhittya-serednovichnogo-selyanina/>
5. Історія європейської ментальності / За ред. Петера Дінцельбахера. 2-ге видання, доповнене / Переклад з нім. Володимир Кам'янець. Львів.: Літопис, 2019. 632 с.

ВИНИКНЕННЯ ТА ФОРМУВАННЯ ОСНОВНИХ ІДЕЙ ТЕОРІЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Сухий В. І., здобувач вищої освіти
Сєверова О. В., доцент кафедри всесвітньої історії
Рівненський державний гуманітарний університет

Необхідність кардинальних змін рано чи пізно виникає у кожній країні. Тому питання модернізації є актуальним у будь-який час. Саме для того аби розкрити та охарактеризувати таке глобальне світове явище як модернізація, і відбулося створення та формування протягом тривалого періоду часу сукупності концепцій, які отримали назву – теорія модернізації.

Метою дослідження є комплексне дослідження процесу виникнення та формування основних постулатів теорії модернізації.

Теорія модернізації – це теорія, основним завдання якої є висвітлення та пояснення основних елементів модернізації суспільства. Ця теорія в повній мірі спрямована на виявлення та аналіз послідовних стадій суспільного розвитку та одночасно є важливою характеристикою співіснуючих, але в той же час по різному розвинених соціумів. Тема модернізації була та залишається дуже актуальною. Адже, в ході цього переходу відбувалася трансформація різного роду механізмів: технологічних, політичних, культурних та соціальних [2, с. 84].

Теорія модернізації висвітлює її як всебічний процес, в основі якого лежить низка одночасних змін, які відбуваються на різних рівнях суспільного організму і відчуються усіма верствами суспільства. Вона є важливою для тих суспільств, які значно відстають у своєму розвитку. По суті вона стає рятівним засобом повернення таких суспільств на колію прогресу і набуває форм імітації та запозичення технологій та зразків у більш розвинених держав. Важливим також в основі теорії є і аналіз комунікацій та контактів між зовсім різними культурами та суспільствами, але все це стає важливими передумовами такого явища як модернізація. Каталізаторами таких змін, як відомо, можуть бути не тільки глобальні події, але і лідери країн, які, розуміючи основні проблеми, висувують свої власні плани та проводять відповідну політику.

Класична теорія модернізації була сформована у середині ХХ століття, проте перші її елементи були розроблені ще раніше. Відомі представники соціальної філософії серед яких Е. Дюркгейм, Г. Спенсер, К. Маркс та О. Конт зробили великий внесок у розвиток теорії модернізації. Всі вони трактували її як прогресивну зміну індустріального суспільства і відводили їй чільне місце в різних історичних періодах. Наприклад, відомий французький філософ та соціолог О. Конт приділив увагу трансформації суспільства як важливому чиннику модернізації. Він виділив три важливі стадії еволюції суспільства, пов'язані із розвитком знань: теологічну, метафізичну та позитивну. Перша – це стадія, на якій людина намагається зрозуміти сутність речей у світі, але ще не має їх раціонального пояснення. На другій стадії особа намагається пояснити явища за допомогою абстрактних механізмів. І завершальна стадія – це найвищий етап розвитку суспільства та людського розуму, в якому людина покладає великі сподівання на науку [6, с. 37].

Англійський філософ та соціолог Г. Спенсер у своїй праці «Досліди наукові, політичні і філософські» намагався довести, що закон органічного прогресу є законом будь-якого прогресу. Фактично це означало, що розвиток та зміни, які відбуваються у державі, промисловості, торгівлі, культурі – це є свого роду той самий природний розвиток, тільки більш складніший, адже відбувається через низку диференціацій [4, с. 24].

Варто також зазначити і те, що виникнення концепції модернізації пов'язують напряму з ідеями Карла Маркса про поділ історичного процесу на доіндустріальну та індустріальну стадію. Він також посприяв поширенню поняття промислової революції, надавши цій концепції свого бачення, чітко виділив основні ознаки, що відрізняють капіталізм від феодалізму та попередніх епох розвитку цивілізацій. Вагомим значення для формування основ теорії модернізації мала праця німецького соціолога та філософа Макса Вебера під назвою «Протестантська етика та дух капіталізму». В ній вагому роль було приділено соціокультурним чинникам, які формували мотиваційний елемент подальшого розвитку та були центром розвитку капіталізму.

Людиною, яка одна із перших опублікувала працю, присвячену теорії модернізації, був американський соціолог першої половини ХХ століття Талкотт Парсонс. В цій праці він вперше вжив терміну «модернізація», яке вважав не європейським явищем, а світовим. У роботі під назвою «Структура соціальної дії», яка була видана у 1937 році, Т. Парсонсом було здійснено загальний порівняльний аналіз модернізованих суспільств та суспільств, які тільки проходять модернізацію. Цей процес, він вважав, починався саме з XVII століття і тривав аж до ХХ століття.

Крім того, ним було сформовано теорію соціального впливу, за якого людина сама фактично здатна змінити світ та свідомість. Тобто людина виступає як джерело глобальних змін. Т. Парсонса також вважають фундатором структурно-Матеріали XV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти та молодих учених

З М І С Т

МОЛОДИЙ ПЕДАГОГ

Безека С. С., Поліщук О. П. РОЛЬ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ У ТОЛЕРАНТНОМУ ВИХОВАННІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	3
Бернар І. М., Горопаха Н. М. ЕКОЛОГІЧНИЙ ТРЕНІНГ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ У СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ НАВИЧОК, ОРІЄНТОВАНИХ НА СТАЛІЙ РОЗВИТОК.....	4
Ваколюк А. М. ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИХОВНИЙ ПРОЦЕС ПОЗАШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ.....	5
Варейчук К. В., Косарева О. І. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ У ДІТЕЙ З ЗАТРИМКОЮ ПСИХІЧНОГО РОЗВИТКУ В УМОВАХ ІНКЛЮЗИВНОЇ ГРУПИ	6
Воронова І. В., Коваль В. В. МЕТОДИКА РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ПЛАНІМЕТРИЧНИХ ЗАДАЧ НА ПОБУДОВУ З ВИКОРИСТАННЯМ ІКТ	7
Гоголь Т. В., Кіндрат В. К. КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТЬОГО ТРЕНЕРА-ВИКЛАДАЧА.....	8
Голя Г. М., Бричок С. Б. СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ УМОВИ ПІДГОТОВКИ УЧИТЕЛІВ ЦЕРКОВНОПАРАФІЯЛЬНИХ ШКІЛ ВОЛИНСЬКОЇ ГУБЕРНІЇ (ДРУГА ПОЛОВИНА ХІХ – ПОЧАТОК ХХ СТОЛІТТЯ)	9
Гомоль Т. П., Сілкова Е. О. ВИХОВНИЙ АСПЕКТ ТЕКСТОВИХ ЗАДАЧ У ПІДРУЧНИКУ МАТЕМАТИКИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ С. ЛОГАЧЕВСЬКОЇ.....	11
Гопанчук В. В., Дубич К. П. ГУРТКОВА РОБОТА З ІНФОРМАТИКИ У ЗАКЛАДАХ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ	12
Данилюк Т. В., Стельмашук Ж. Г. СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ДОЗВІЛЛЕВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	13
Дацьо А. В., Павлюк Т. О. ФОРМУВАННЯ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ФІНАНСОВОЇ ГРАМОТНОСТІ.....	14
Демянчук В. І., Генсіцька-Антонюк Н. О. ЗНАЧУЩІСТЬ ТЕОРЕМИ ПРО ТРИ ПЕРПЕНДИКУЛЯРИ В ШКІЛЬНОМУ КУРСІ МАТЕМАТИКИ.....	14
Джурик К. І., Баліка Л. М. ЗМІСТОВЕ НАПОВНЕННЯ ПОНЯТТЯ «ОСВІТНЯ ДИСКРИМІНАЦІЯ»	15
Долганик М. І., Поліщук О. П. ТРАДИЦІЙНІ ТА ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ПРЕВЕНТИВНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	17
Дяденчук А. Ф. ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ БАКАЛАВРІВ-ЕНЕРГЕТИКІВ ДО САМООСВІТИ ПІД ЧАС НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	18
Жирун А. В., Синьчук О. М. СУТНІСТЬ ІГРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ.....	19
Жулінська О. О., Свиріпа Л. К. СПЕЦИФІКА ОЗНАЙОМЛЕННЯ УЧНІВ ІЗ ЕЛЕМЕНТАМИ РЕКЛАМНОГО ОГОЛОШЕННЯ В 4 КЛАСІ НУШ.....	20
Зух О. В., Горопаха Н. М. LEGO-КОНСТРУЮВАННЯ ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ КРЕАТИВНОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	22
Ісаєва Д. Ю., Суятинова К. С. ОСОБЛИВОСТІ ГЕНДЕРНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	22
Капран Ю. В., Крайчук О. В. ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ПРИ ВИВЧЕННІ РІВНЯНЬ ТА НЕРІВНОСТЕЙ У КУРСІ МАТЕМАТИКИ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ ШКОЛИ	23
Кіндрат Т. М., Горопаха Н. М. ОСОБЛИВОСТІ ЛОГОПЕДИЧНОЇ РОБОТИ ТА ПОШУК ІНДИВІДУАЛЬНИХ ПІДХОДІВ ДО ДІТЕЙ З РОЗЛАДАМИ АУТИСТИЧНОГО СПЕКТРУ.....	25
Ковтунович Т. А., Маліновська Н. В. ОЗНАЙОМЛЕННЯ ДІТЕЙ ІЗ ПРАВАМИ ТА ОБОВ'ЯЗКАМИ В ЗАКЛАДІ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ.....	27
Ковтунович Т. О., Баліка Л. М. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ОРГАНІЗАЦІЇ ГРУПИ ПОДОВЖЕНОГО ДНЯ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ.....	28
Кожарко М. В., Поліщук О. П. ЦІНІСНО-ВИХОВНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЕТНОПЕДАГОГІКИ: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ	29
Козлинець М. С., Баліка Л. М. ОСОБЛИВОСТІ ТА ЧИННИКИ ВИНИКНЕННЯ ГІПЕРАКТИВНОЇ ПОВЕДІНКИ У ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	31
Козловська Х. Р., Свиріпа Л. К. ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ТА ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ У ПОЧАТКОВІЙ ЛАНЦІ НУШ.....	32

Крук Т. М., Поліщук О. П. ПОЗАКЛАСНА ВИХОВНА РОБОТА ТА ЇЇ ЗНАЧЕННЯ У ФОРМУВАННІ ОСОБИСТОСТІ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА.....	34
Кузьмич А. О., Петренко О. Б. ЗМІСТОВЕ НАПОВНЕННЯ ПОНЯТТЯ «АВТОРСЬКА ШКОЛА» В ПЕДАГОГІЧНІЙ НАУЦІ	36
Кулакевич Л. М., Присяжнюк І. М. ВИКОРИСТАННЯ ДОШКИ PADLET ПРИ ВИВЧЕННІ МАТЕМАТИЧНИХ ДИСЦИПЛІН В УМОВАХ ONLINE-НАВЧАННЯ.....	37
Kurylenko Dana CREATIVE POTENTIAL AS A CREATIVE CONCEPT OF STUDENT'S CONSCIOUSNESS.....	38
Леонтьєва К. М., Шадюк О. І. ЛЕПБУК ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОЇ ГРУП.....	39
Леошек О. В., Коваль В. В. МЕТОДИКА ВИВЧЕННЯ ТЕМИ: «ТІЛА ОБЕРТАННЯ З ВИКОРИСТАННЯМ ІКТ»	40
Лукомська Ю. В., Галатюк Ю. М. МЕТОДИКА НАВЧАННЯ УЧНІВ РОЗВ'ЯЗУВАТИ ФІЗИЧНІ ЗАДАЧІ З МЕХАНІКИ ВЕКТОРНО-ГЕОМЕТРИЧНИМ МЕТОДОМ.....	41
Лясковець О. П., Безкоровайна О. В. ЗАСОБИ ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ В ГОВОРІННІ СТАРШОКЛАСНИКІВ	43
Магурчак Л. В., Боровець О. В. ІГРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВОЇ ОСВИТИ	44
Макарець А. Л., Маліновська Н. В. ВИКОРИСТАННЯ ХУДОЖНІХ ТВОРІВ З ДІТЬМИ ТРЕТЬОГО РОКУ ЖИТТЯ.....	45
Манзик Л. Ф., Стельмашук Ж. Г. ПРОБЛЕМА НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ОСОБИСТОСТІ В СУЧАСНИХ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТАХ	46
Мартінова С. О., Маліновська Н. В. УМОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВИТИ ДОШКІЛЬНИКІВ З ПОРУШЕННЯМИ ПСИХОФІЗИЧНОГО РОЗВИТКУ	47
Матвієнко С. П., Оксенюк О. В. ПЕРЕВАГИ І РИЗИКИ ВПРОВАДЖЕННЯ ДУАЛЬНОЇ ОСВИТИ В УКРАЇНІ.....	47
Мельничук Н. В., Дубич К. П. ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ ДИДАКТИЧНИХ ІГОР НА УРОКАХ ІНФОРМАТИКИ У КУРСІ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ.....	49
Московчик І. М., Горобаха Н. М. РОЛЬ БАТЬКІВ У ВИХОВАННІ ПРАЦЕЛЮБНОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	50
Музика М. А., Шевчук О. А. ШУМОВЕ ЗАБРУДНЕННЯ ТА ЙОГО УНИКНЕННЯ В СЕРЕДОВИЩІ ІСНУВАННЯ	51
Музичук Ю. А., Павлюк Т. О. ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ДИЗАРТРИЄЮ ІЗ ВИКОРИСТАННЯМ КОМП'ЮТЕРНИХ ТРЕНАЖЕРІВ	53
Мурдза Х. В., Маліновська Н. В. РОЗВИТОК ОБРАЗНОГО МОВЛЕННЯ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ ЗАСОБАМИ УСНОЇ НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТІ	54
Мурдза Х. В., Руденко Н. М. УСНА НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ВИРАЗНОСТІ МОВЛЕННЯ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ІЗ ЗАГАЛЬНИМ НЕДОРОЗВИТКОМ МОВЛЕННЯ ІІ РІВНЯ.....	55
Наумич В. М., Сілкова Е. О. МЕТОДИКА ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ІГОР ПРИ ВИВЧЕННІ НУМЕРАЦІЇ ЦІЛИХ НЕВІД'ЄМНИХ ЧИСЕЛ В КУРСІ МАТЕМАТИКИ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	56
Петрица Ю. І., Чайка В. М. ПРОЄКТНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	56
Пилипюк Н. О., Стельмашук Ж. Г. ПЕДАГОГІЧНІ СИТУАЦІЇ ЯК СКЛАДОВА ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ НУШ.....	58
Пікун О. Р., Клекоць Г. Я. МЕТОДИКА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИКЛАДНОЇ СПРЯМОВУВАНОСТІ ГЕОМЕТРІЇ У ПРОФІЛЬНІЙ ШКОЛІ	59
Плюта В. А., Плюта Н. В. ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТКУ АКВАФІТНЕСУ	60
Поліщук Н. П., Галатюк Ю. М. ДИДАКТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИВЧЕННЯ ФУНДАМЕНТАЛЬНИХ ДОСЛІДІВ У КУРСІ ФІЗИКИ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ ШКОЛИ.....	62
Полюхович Д. В., Павелків О. М. МЕТОДИКА РОЗВ'ЯЗУВАННЯ АЛГЕБРАЇЧНИХ ЗАДАЧ З КОМПЕТЕНТНІСНИМ ПІДХОДОМ В СУЧАСНІЙ ШКОЛІ.....	64
Попова К. В., Гон М. М. ЕВОЛЮЦІЯ (НЕ) ПРИСУТНОСТІ КРИМСЬКОГО ПІВОСТРОВА У ШКІЛЬНОМУ КУРСІ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ (1991 – 2016 РР.)	65

Радзевич Ю. Ю., Оксенюк О. В. РОЗВИТОК ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ УПРАВЛІННЯ ОСВІТОЮ	67
Сад М. О., Шевчук О. А. ПРОБЛЕМИ ТЕПЛОЕНЕРГЕТИКИ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ТЕПЛОЕНЕРГЕТИЧНИХ РЕСУРСІВ	69
Свистун В. П., Пустовіт Г. П. МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ: ЗМІСТ ТА ЗАВДАННЯ	70
Сидорчук Т. В., Шадюк О. І. МНЕМОТЕХНІКА – ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ ДОШКІЛЬНИКА	72
Стельмах Н. Г., Галатюк Ю. М. ФОРМУВАННЯ МЕТОДОЛОГІЧНИХ ЗНАТЬ У КУРСІ ФІЗИКИ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ ШКОЛИ.....	73
Стельмах Н. Г., Генсіцька-Антонюк Н. О. ВИКОРИСТАННЯ ДИДАКТИЧНИХ КАРТОК НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ ПРИ ВИВЧЕННІ ТЕМИ «ІНТЕГРАЛ ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ»	75
Тертична Г. В., Косарева О. І. ОСОБЛИВОСТІ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНОГО СУПРОВОДУ ДІТЕЙ З РОЗЛАДАМИ АУТИСТИЧНОГО СПЕКТРА В УМОВАХ ІНКЛЮЗИВНОЇ ГРУПИ	76
Тишкун В. А., Павлюк Т. О. РОЛЬ КАЗКОТЕРАПІЇ У РОЗВИТКУ ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ІЗ ЗНМ....	77
Трачук М. В. ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД У ПРОЦЕСІ ВИХОВАННЯ І НАВЧАННЯ ДІТЕЙ З РІЗНИМИ ОСВІТНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ.....	78
Фалко І. І., Шадюк О. І. БІЗБОРД – ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ СЕНСОРНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ РАНЬОГО ВІКУ	80
Чудінович В. О., Баліка Л. М. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ЦІННІСНОГО СТАВЛЕННЯ ДО СОЦІАЛЬНОЇ ДІЙНОСТІ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	81
Швед В. М., Павлюк Т. О. ВИХІДНІ РІВНІ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ДИЗАРТРІЄЮ ЗАСОБАМИ МАЛИХ ФОЛЬКЛОРНИХ ЖАНРІВ	82
Шевчук Н. К., Маліновська Н. В. ФОРМУВАННЯ ЕЛЕМЕНТАРНИХ ЕКОНОМІЧНИХ УЯВЛЕНЬ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	83
Шевчук О. А. ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ СИТУАЦІЙНОГО НАВЧАННЯ НА ПРАКТИЧНИХ ОНЛАЙН ЗАНЯТТЯХ З БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ТА ОСНОВ ОХОРОНИ ПРАЦІ В ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ	84
Шишак А. М., Чайка В. М. ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ ПОЧАТКОВОЇ ОСВІТИ: ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ.....	85
Штокало О. Л., Ничипорук І. А., Глінчук Ю. О. ОХОРОНА ПРАЦІ В ЗАКЛАДІ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ ПІД ЧАС ВОЄННОГО ЧАСУ.....	86
Штокало О. Л., Павлюк Т. О. ОСОБЛИВОСТІ ВИХОВАННЯ ДРУЖНИХ ВЗАЄМИН ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ У ПРАКТИЦІ СУЧАСНОГО ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ.....	88
Шумелянко М. В., Павелків О. М. ФОРМУВАННЯ КЛЮЧОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАНІ ГЕОМЕТРИЧНИХ ЗАДАЧ У СУЧАСНІЙ ШКОЛІ.....	90
Юрчик Н. В., Шадюк О. І. ВПЛИВ АВТОРСЬКОЇ КАЗКИ НА МОРАЛЬНИЙ РОЗВИТОК ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	91
Яремович М. А., Сойчук Р. Л. ГРОМАДЯНСЬКА ОСВІТА – ОСНОВА ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОЇ СОЛІДАРНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ В УМОВАХ СУПЕРЕЧЛИВИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВИКЛИКІВ	92

МОЛОДИЙ ПСИХОЛОГ

Волошина О. В., Кулакова Л. М. ПСИХОЛОГІЧНА ГОТОВНІСТЬ МОЛОДІ ДО СТВОРЕННЯ СІМ'Ї (ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ)	93
Воробей О. М., Ямницький В. М. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ ЕМПАТІЇ НА ПСИХОЛОГІЧНИЙ КЛІМАТ МОЛОДОЇ СІМ'Ї	94
Главінська Е. С., Михальчук Н. О. ПЕРЕДУМОВИ ТА ФАКТОРИ КОНФЛІКТНОСТІ В ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ	95
Зайчук О. С., Камінська О. В. ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК КОПІНГ-СТРАТЕГІЙ ТА РІВНЯ КОНФЛІКТНОСТІ В ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ	96
Карпенко М. С., Суятинова К. Є. ПСИХОЛОГІЧНА ГОТОВНІСТЬ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З СИНДРОМОМ ДАУНА ДО НАВЧАННЯ В ШКОЛІ	97
Левандовська А. В., Ямницький В. М. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ.....	99

Максимчук М. Ю., Камінська О. В. СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ЯК ПЕРЕДУМОВА УСПІШНОЇ ПСИХОПРОФІЛАКТИЧНОЇ РОБОТИ З ПІДЛІТКОВОЮ ІНТЕРНЕТ-ЗАЛЕЖНІСТЮ	100
Подерня Н. К., Главінська О. Д. СОЦІАЛЬНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ: ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ.....	101
Романюк О. В., Главінська О. Д. ЕМПАТІЯ ЯК СКЛАДОВА КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ	102
Хомюк І. Я., Ямницький В. М. МІЖОСОБИСТІСНІ СТОСУНКИ ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ	103

МОЛОДИЙ ПРИРОДОДОСЛІДНИК

Ажнюк І. В., Петрівський Я. Б. АЛГОРИТМИ І МЕТОДИ ЛІНІЙНОГО ПРОГРАМУВАННЯ В ЗАДАЧАХ МОДЕЛЮВАННЯ ДЕТЕРМІНОВАНИХ ПРОЦЕСІВ.....	105
Берега О. А., Присяжнюк І. М. ВИКЛАДАННЯ КУРСУ «АНАЛІТИЧНА ГЕОМЕТРІЯ В ПРОСТОРІ» В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ	106
Boahen P. A., Naborets O. A FORMAL LOGIC IN SOLVING PROBLEMS OF DIAGNOSIS, TREATMENT AND PREVENTION OF DISEASES	107
Гончарук О. О., Петрівський Я. Б. ВИКОРИСТАННЯ W-ФУНКЦІЇ ЛАМБЕРТА ТА ЇЇ ЗАСТОСУВАННЯ	108
Гошко А. С., Денисюк Н. В. СТАТЕНЕ ВИХОВАННЯ УЧНІВ 8 КЛАСУ НА УРОКАХ БІОЛОГІЇ ТА В ПОЗАКЛАСНІЙ РОБОТІ.....	109
Єфимець Д. Я., Шевчук О. А. ЕКОЛОГІЧНІ НЕДОЛІКИ ТА ПЕРЕВАГИ ТЕХНОЛОГІЇ ВИРОБНИЦТВА ВЕРШКОВОГО МАСЛА В УКРАЇНІ	110
Зеленяк М. В., Шевчук О. А. ДОТРИМАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ У ПРОЦЕСІ ТЕХНОЛОГІЇ ВИРОБНИЦТВА СОНЯШНИКОВОЇ ОЛІЇ В УКРАЇНІ	112
Земба Я. В., Петрівський Я. Б. ДЕТЕРМІНОВАНІ МОДЕЛІ ДИНАМІЧНОГО ПРОГРАМУВАННЯ.....	114
Кашернюк А. О., Портухай О. І. ЕКОЛОГІЧНІ РИЗИКИ ВИКОРИСТАННЯ ЯДЕРНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ В УКРАЇНІ	115
Маринич І. Д., Шевчук О. А. ВИРОБНИЦТВО ШОКОЛАДУ В УКРАЇНІ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ	117
Нечитайло Д. В., Велесик Т. А. ТУРИСТСЬКО-РЕКРЕАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ВОЛИНСЬКОГО ПОЛІССЯ	120
Приймак О. О., Костолович М. І. ПРИРОДНИЙ ТА КУЛЬТУРНИЙ ПОТЕНЦІАЛ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ ЯК ЧИННИК АКТИВІЗАЦІЇ ТУРИСТСЬКО-КРАЄЗНАВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ	122
Процькова І. В., Шевчук О. А. СТАН ХЛІБОПЕКАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА ЕКОЛОГІЮ	123
Стрелець Я. І., Павелків О. М. МЕТОДИКА РОЗВ'ЯЗУВАННЯ МАТЕМАТИЧНИХ ЗАДАЧ ТА ЇХ РОЛЬ В ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОМУ РОЗВИТКУ УЧНІВ	125
Тимошук І. М., Петрівський Я. Б. НЕЛІНІЙНЕ ПРОГРАМУВАННЯ. МЕТОД МНОЖНИКІВ ЛАГРАНЖА.....	126
Тищенко О. Л., Безрук Ю. М. ГЕОГРАФІЯ ПОШИРЕННЯ БАЛЬНЕОЛОГІЧНИХ РЕСУРСІВ У ЄВРОПІ.....	127
Толба Омар Алі Мухамед Тавакал, Лунгол О. М. СУЧАСНІ ДОСЯГЕННЯ В ГАЛУЗІ МЕДИЧНОЇ ФІЗИКИ	128
Холодюк І. О., Шевчук О. А. ГІПОДИНАМІЯ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК СКОЛІОЗУ В УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ.....	129
Шимчук Б. Р., Портухай О. І. ВПЛИВ КЛІМАТИЧНИХ РЕСУРСІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ НА РОЗВИТОК РОСЛИННИЦТВА	130
Юрим І. Л., Шевчук О. А. ДОТРИМАННЯ ТЕХНОЛОГІЇ СИРОВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ ЩОДО ПЕРСПЕКТИВИ ЗДОРОВ'Я- ТА ЖИТТЄЗБЕРЕЖЕННЯ.....	132

МОЛОДИЙ ІТ-СПЕЦІАЛІСТ

Крохмаль Г. В., Петрівський Я. Б. ДЕТЕРМІНОВАНІ МОДЕЛІ ЦІЛОЧИСЛОВОГО ЛІНІЙНОГО ПРОГРАМУВАННЯ	134
Сіранчук В. О., Дубич К. П. СТВОРЕННЯ КОМП'ЮТЕРНОЇ НАВЧАЛЬНОЇ ПРОГРАМИ «IOT_ALL» ДЛЯ ВИВЧЕННЯ IOT	135

Ушаков М. А., Сінчук А. М. ВИКОРИСТАННЯ СЕРЕДОВИЩА «UNITY 3D» ДЛЯ РОЗРОБКИ ГРИ В КУБИК-РУБИК.....	136
Цехмейструк В. М., Паламарчук О. С. РОЗВИТОК ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ ТА ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ У РЕГІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ	137
Шинкарчук Н. В. АПАРАТНО-ПРОГРАМНА ОРГАНІЗАЦІЯ ВІРТУАЛЬНИХ РОБОЧИХ СТОЛІВ	138

МОЛОДИЙ ІСТОРИК

Воят С. В., Крет Р. М. ОСОБЛИВОСТІ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ТУРЕЧЧИНОЮ ЗА ВЕРЕСЕНЬ – ГРУДЕНЬ 2021 РІК (НА ОСНОВІ ІВЕНТ-АНАЛІТИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ СТОРІНКИ ПОСОЛЬСТВА ТУРЕЦЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ В УКРАЇНІ В ТВІТЕРІ)	139
Горбунов В. В., Тенькова З. Ю. ФОРМУВАННЯ ІМПЕРСЬКИХ ГЕОПОЛІТИЧНИХ ІНТЕРЕСІВ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ.....	139
Дацюк Ю. В., Мартинчук І. І. МІЖНАРОДНІ АНТИГІТЛЕРІВСЬКІ КОНФЕРЕНЦІЇ ТА ЇХ РІШЕННЯ.....	140
Дем'яненко А. А., Крет О. В. РОЛЬ НІМЕЧЧИНИ У ФОРМУВАННІ СТРАТЕГІЧНИХ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКІВ У ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНИХ ВІДНОСИНАХ З УКРАЇНОЮ.....	141
Десятничук І. І., Михальчук Р. Ю. СТАНОВЛЕННЯ ПАРЛАМЕНТАРИЗМУ В РОСІЇ: ДІЯЛЬНІСТЬ І ТА ІІ ДЕРЖАВНОЇ ДУМИ.....	143
Добровольська В. А., Гумен С. Ф. ГРИГОРІЙ ПОЛЕТИКА – ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ, ПЕРЕКЛАДАЧ, ПУБЛІЦИСТ, ІСТОРИК, ПРОСВІТИТЕЛЬ	145
Долганова М. П., Северова О. В. М. С. ЛУНІН – АВТОР ПЕРШОГО СИСТЕМАТИЧНОГО АНАЛІЗУ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕКАБРИСТСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ	146
Дудай В. Ю., Мартинчук І. І. РОЛЬ ВУДРО ВІЛЬСОНА У ВРЕГУЛЮВАННІ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН ПІСЛЯ ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ	148
Кладько В. О., Мартинчук І. І. ПЕРЕДУМОВИ ПЕРШОЇ НАГІРНО-КАРАБАСЬКОЇ ВІЙНИ 1991-1994 РР.	150
Климовець В. В., Мартинчук І. І. ФОРМУВАННЯ ПЕРЕДУМОВ РОСІЙСЬКО-ЧЕЧЕНСЬКИХ ВОЄН.....	151
Ксьондзик С. М., Давидок Р. П. ДЖЕРЕЛА З ДОСЛІДЖЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ В'ЯЧЕСЛАВА ЧОРНОВОЛА.....	151
Кучеров Г. Г. МЕМУАРНА ЛІТЕРАТУРА ЯК ДЖЕРЕЛО ДОСЛІДЖЕННЯ “ПРОСВІТ” ПРАВОБЕРЕЖНОЇ УКРАЇНИ	153
Ладика Д. Є., Михальчук Р. Ю. ДИСКУСІЙНІСТЬ ПОЛЬСЬКОГО ПИТАННЯ НА ПАРИЗЬКІЙ МИРНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ.....	154
Лесняк В. Ю. ГРОМАДСЬКІ ОБ'ЄДНАННЯ ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В СУЧАСНІЙ ПОЛЬЩІ.....	155
Лісовець А. П., Крет О. В. СУЧАСНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ФРАНЦІЄЮ.....	156
Мартинчук Ю. П., Бакуменко О. П. РОЛЬ В. ЧЕРЧИЛЛЯ У КОНСОЛІДАЦІЇ БРИТАНЦІВ НА ПОЧАТКУ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ	157
Мирончук М. А., Мирончук А. С. ВНЕСОК УКРАЇНСЬКИХ ВЧЕНИХ У БОРОТЬБУ ІЗ НАСЛІДКАМИ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ.....	158
Михальчук Р. Ю. ТОРГОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ЄВРЕЇВ В МІЗОЧІ У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД (1921–1939 рр.)	159
Монич О. І., Данилець Ю. В. РОЗВИТОК АРХАНГЕЛО-МИХАЙЛІВСЬКОГО МОНАСТІРЯ У СЕЛІ GIULEȘTI (ДЖУЛИН) В 1692–1809 РР.	161
Наконечна(Яруга) К. А., Плюта Н. В. ВІЙНА ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ США: Саратога. Компанія 1777р.	162
Поліщук А. О., Михальчук Р. Ю. ЖЕРТВИ СЕРЕДНЬОВІЧНОЇ ІНКВІЗИЦІЇ	164
Рушак В. Ю., Гуменюк О. В. «ВПЛИВ КНЯЗЯ ВАСИЛЯ-КОСТЯНТИНА ОСТРОЗЬКОГО НА ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ РЕЧІ ПОСПОЛИТОЇ»	166
Семеренко М.-В. В., Михальчук Р. Ю. ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ СЕЛЯН ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ В СЕРЕДНЬОВІЧНОМУ СУСПІЛЬСТВІ	167
Сухий В. І., Северова О. В. ВИНИКНЕННЯ ТА ФОРМУВАННЯ ОСНОВНИХ ІДЕЙ ТЕОРІЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ	169
Таргонська А. І., Мартинчук І. І. ВИБОРЧА РЕФОРМА 1832 Р. В АНГЛІЇ	170

Федюшко В. О., Мартинчук І. І. ОСВІТА ЖІНОК У ВІКТОРІАНСЬКУ ЕПОХУ	172
---	-----

МОЛОДИЙ ФІЛОЛОГ

Bahlai M. R., Shainer I. I. RUSSIAN LANGUAGE IN UKRAINE: REDUCTION OF ITS USE DUE TO WAR	174
Гайдук А. О., Шульжук Н. В. ВСТАВНІ ТА ВСТАВЛЕНІ КОНСТРУКЦІЇ В ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ ВОЛОДИМИРА ЛИСА: ФУНКЦІЙНО-СТИЛІСТИЧНИЙ АСПЕКТ	175
Кіт І. Р., Струк І. В. ЛІТЕРНІ ПАРАГРАФЕМНІ ЗАСОБИ У ДИТЯЧОМУ ТВОРІ Р. ДАЛА «MATILDA» ТА СПОСОБИ ЇХ ВІДТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ	176
Шупічук Д. В., Безкоровайна О. В. МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ.....	178

МОЛОДИЙ МИСТЕЦТВОЗНАВЕЦЬ

Нестерук О. І., Менделюк Т. М. ВИШИВАНКА–КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКА СПАДЩИНА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ	179
Паславський М. С., Тюска В. Б. КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКЕ ЖИТТЯ ХРИСТИНОПОЛЯ (ЧЕРВОНОГРАДА) КІНЦЯ ХVІІІ- ХІХ СТОЛІТЬ: СПРОБА ІСТОРИЧНОЇ РЕКОНСТРУКЦІЇ	180